

ΘΡΗΝΟΣ

Τέσους και τέσους ὡς σκιά τοὺς βλέπω πλανωμένους,
 ἀεὶ ζητούντας τὴν χαρὰν, χαρᾶς δὲ στερουμένους.
 Ἄλλοι ζητοῦσι τὴν χαρὰν νὰ εὕρουν εἰς τὸν πλοῦτον,
 ἀλλὰ θὰ εὕρουν ἄρᾳ γέ ποτ' αὐτὴν εἰς τοῦτον ;
 Ὁ πλοῦτος ἂν μετ' ἀρετῆς ὑπάρχη ἠνωμένος,
 εἰν' εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πολλῆς πεπληρωμένος,
 ἀπὸ τῆς θείας δ' ἀρετῆς ἂν ἢ κεχωρισμένος,
 εἰν' ὄδων καὶ θλίψεων πολλῶν πεπληρωμένος.
 Εἰς δόξαν δ' ἄλλοι τὴν χαρὰν νὰ εὕρουν προσπαθοῦσι,
 πλὴν ποῦ ἢ δόξα κατοικεῖ, τελείως ἀγνοοῦσι,
 μάτην δ' εἰς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν κενοδοξίαν
 αὐτὴν ζητούντες, ὄνειδος θερίζουν κ' ἀτιμίαν.
 Ἡ δόξα μὲ τὴν ἀρετὴν ὑπάρχει ἠνωμένη
 καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀχώριστος ἀκαύστος διαμένει.
 Ἄν δὲ θηρεύῃς τὴν χαρὰν δι' ἠδονῆς ἀνέμου,
 εἰν', ὡς ἂν εἰς ἱκρίωμα προσέλθῃς λαιμητόμου,
 ἐκεῖ δὲ μὲ τὸ αἶμά σου καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν σου
 ἐξαγοράξεις τὸν σακπράν, κτηνώδη ἠδονὴν σου.
 Ὡ ματαιότης τῶν θνητῶν! Τὰ μάται' ἂν ζητῆτε,
 τάληθινὰ δὲ ἀγαθὰ ἔαν περιφρονῆτε,
 ἀντὶ εἰς τὰ σκηνώματα ν' ἀνέλθῃτε τὰ θεῖα,
 εἰς τὰ τοῦ Ἄδου βάραθρα σᾶς ρίπτει ἡ κακία.

X. ΘΟΥΑΣ, Γυμνασιάρχης

ας δι' ὄλους. Κατόπιν δὲ ὠρίσθησαν καὶ αἱ ἄλ-
 λαι νηστεῖαι δηλ. τῶν Χριστουγέννων, τῆς Θεο-
 τόκου καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὁ καθο-
 ρισμὸς τῶν νηστειῶν ἔσχε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
 νὰ νομίσῃ ὁ κόσμος ὅτι σκοπὸς τῆς νηστείας
 εἶναι ἡ **θεία Κοινωνία** καὶ ἐπομένως ἀρκεῖ
 νὰ νηστεύσῃ κανεὶς καὶ εἶναι ἄξιος νὰ κοινω-
 νήσῃ, ὁ δὲ μὴ νηστεύσας εἶναι ἀνάξιος καὶ ὅτι
 μόνον τετράκις πρέπει νὰ κοινωνοῦν οἱ πιστοί.
 Ἄλλ' ἂν ἐπιμελῶς ἀνασκοπήσωμεν τὴν Ἐκ-
 κλησιαστικὴν ἱστορίαν πειθόμεθα ἀδιστακτως
 ὅτι τὸ ζήτημα τῆς νηστείας εἶναι τελείως ἄ-
 σχετον τοῦ τῆς θείας Κοινωνίας. Διότι ὁ Μέ-
 γας Βασίλειος λέγει ὅτι οἱ χριστιανοὶ τοῦ ἐκοι-
 νῶνουν τετράκις τῆς ἑβδομάδος, ἄρα πάντοτε
 ἐνήστευον; Ἐπίσης ἡ θ. λειτουργία ἐγένετο ἵνα
 κοινωνοῦν, οἱ δὲ ἀνάξιοι πρὸς θεῖαν κοινωνί-
 αν μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐξήρχοντο τῆς Ἐκκλη-
 σίας μαζὶ μὲ τοὺς ἀβαπτίστους κατηγουμένους.
 Καὶ ἐκ πλείστων ἄλλων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ
 νηστεία ἦτο ναὶ μὲν μέσον προπαρασκευῆς τοῦ
 χριστιανοῦ ἀλλ' ὄχι μακροχρόνιος. Ἀρκούμεθα
 εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα καθ' ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὁ
 ᾠός δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἵνα ἐκτενέστερον ἐπ'
 αὐτοῦ ἀσχοληθῶμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλά-
 χιστον.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἡ Ἐκκλησία ἐορτά-
 ζει τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ Κυρίου εἴσοδον εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Ἐκαμύρια Ἰουδαίων οἵτινες κατὰ
 τὸν Ἰώσηπον ἀπὸ πᾶσαν τὴν ὑψηλίον εἶχον συγ-
 κεντρωθῆ εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς ἐορτασμὸν τοῦ
 Πάσχα, ἐξεχύθησαν πρὸς τὴν ἐκ Βηθανίας ὀ-
 δὸν ἵνα ὑποδεχθῶν τὸν Κύριον ἐν θριάμβῳ.
 Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς λαϊκῆς
 λατρείας εἶναι ἀφαντάστος ἀπερίγραπτος. Τὸν
 ὑποδέχονται ὡς Μεσίαν, Βασιλέα καὶ Αυτρω-
 τὴν ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς Ρωμαιοκρατίας. Κύματα
 λαοῦ κατακλύζουν τὰς κλιτύς τοῦ ὄρους τῶν
 Ἑλαιῶν καὶ αἱ κοιλιάδες καὶ αἱ φάραγγες ἀν-
 τηγοῦν ἐκ τῶν ἐπευφημιῶν, ἡ δὲ πόλις σείεται
 ὀλόκληρος ἀπὸ παλμοῦς συγκινήσεως ἐπὶ τῇ
 Ἑλεύσει τοῦ ἀπ' αἰῶνων Ἀναμενομένου. Ἄλλ'
 ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος ὡς Θεὸς γνωρίζων τὰς
 ἀνθρωπίνους ἀτασθαλίας κλαίει ἀντὶ νὰ χαίρῃ
 ἐπὶ τῇ ἀποθεωτικῇ ταύτῃ ὑποδοχῇ νέφος με-
 λαγχολίας σκιάζει τὸ μέτωπόν του καὶ λύπη
 βαθυτάτη συνέχει τὴν καρδίαν του. Μόνος αὐ-
 τὸς ἐν μέσῳ τοῦ πανζουρλισμοῦ ἐκείνου δὲν
 σκιρτᾷ, ἀλλ' ἐνδακρυς θεᾶται τὰ Ἱεροσόλυμα
 ἅτινα μετ' ὀλίγον ὄχι δὲν θὰ ἐκυριάρχουν τοῦ
 κόσμου, ὡς ὄλος ἐκεῖνος ὁ ὄχλος ἐπίστευεν,
 ἀλλὰ θ' ἀνεσκάπτοντο ἐκ θεμελιῶν καὶ διὰ παν-
 τὸς ὁ ὄχλος ἐκεῖνος θὰ διεσκορπίζετο εἰς τὰ
 τέσσαρα τῆς οἰκουμένης πέρατα. Ἐν τούτοις
 ὁ λαὸς ἐκεῖνος μὴ δυνάμενος ν' ἀρθῆ εἰς τὸ ὕ-
 ψος τῶν περιστάσεων καὶ νὰ διΐδῃ τί ὁ ἐπὶ πώ-
 λου ὄνου καθεζόμενος ἐσκέπετο ἐπιτείνει τὰς
 ἰαχὰς καὶ τοὺς ἀλαλαγμοὺς οἵτινες donoῦν τὸν
 ἄερα, ὕμνοι καὶ ἐπευφημίαι ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ
 ἀντηγοῦν, κλάδοι φοινίκων σείονται ἐορταστι-
 κῶς, ἐνδύματα κατὰ γῆς στρώνονται ἵνα δι' αὐ-
 τῶν διέλθῃ ὁ Ναζωραῖος καὶ ἄπειρα παρόμοια
 γίνονται. Μόνον οἱ φθονεροὶ Φαρισαῖοι δὲν
 συμμετέχουν τῆς γενικῆς ἐκείνης χαρᾶς καὶ συ-
 νιστοῦν νὰ σιγήσῃ ὁ Κύριος τὸν ἠχήμεντα ἐκεῖ-
 νον ὠκεανὸν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ λαμβάνουν τὴν
 ἀπάντησιν ὅτι καὶ ἂν ὁ κόσμος σιγήσῃ οἱ λίθοι
 κεκράξονται περὶ τῆς θεότητός του. Ἄς ἐξέλθω-
 μεν καὶ ἡμεῖς ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν τῆς τύρβης
 τοῦ κόσμου πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐρχομένου Μεσ-
 σίου. Ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος ἰδοὺ ἡμέρα με-
 τανοίας. Διελθόντες τὸ πέλαγος τῆς νηστείας,
 εἰσερχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς Μεγ. ἐβδ. ἡτὶς
 διὰ κατασκευατικῶν ὕμνων κρούει τὰς εὐαι-
 σθητοτέρας χορδὰς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.